

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-309/2023-93

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud, u Zagrebu po sutkinji toga suda Katarini Jukić, u pravnoj stvari tužitelja Gorana Ivaniševića OIB 36690700890 iz Zagreba, Srebrnjak 47a, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici iz Odvjetničkog društva Šooš Maceljski, Mandić, Stanić i partneri d.o.o. Zagreb, protiv tuženice Tatjane Dragović OIB 59143574719 iz Zagreba, Dalmatinska 2, koju zastupaju punomoćnici Sanja Artuković, i Ivo Farčić, odvjetnici iz Zagreba, radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave, 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I./ Odbija se, kao neosnovan, tužbeni zahtjev koji glasi:

"Nalaže se tuženoj Tatjani Dragović, Dalmatinska 2, Zagreb, OIB 59143574719 isplatiti tužitelju Goranu Ivaniševiću, Srebrnjak 47a, Zagreb, OIB 36690700890 iznos od 2.477.962,91 EUR-a zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana podnošenja tužbe pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, u roku od 15 dana"

II./ Nalaže se tužitelju Goranu Ivaniševiću OIB 36690700890 naknaditi tuženici Tatjani Dragović OIB 59143574719 trošak parničnog postupka u iznosu od 173.937,50 EUR sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 28. svibnja 2026. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III./ Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj Goran Ivanišević podnio je ovom sudu tužbu protiv tuženice Tanje Dragović, u kojoj postavlja tužbeni zahtjev citiran pod točkom I./ izreke ove presude, koji temelji na sljedećim, u tužbi i tijekom postupka izloženim tvrdnjama:

- da su parnične stranke bile u braku, koji je razveden presudom ovoga suda od 13. lipnja 2016.;

- da je tužitelj tuženici, s obzirom na njihov odnos, u razdoblju od rujna 2015. do travnja 2021. godine, u više navrata, pozajmio ukupan iznos od 2.932.501,37 EUR, u različitim valutama te da su pozajmice vršene sa zajedničkog računa stranaka, koji je bio otvoren u banci u Monte Carlu te s računa tužitelja u Zagrebačkoj banci d.d.;

- da se tuženica obvezala cjelokupni pozajmljeni iznos tužitelju vratiti do kraja 2021. godine, pri čemu je vraćanje pozajmljenog iznosa bilo dogovoreno na način da će tuženica pozajmljeni iznos vraćati/uplaćivati prema svojim mogućnostima, a sve kako bi se tuženici olakšao povrat zajma;

- da je tuženica u razdoblju od prosinca 2015. do ožujka 2021. godine tužitelju vratila samo dio pozajmice u iznosu od 454.538,46 EUR, s tim da je zadnja uplata tuženice po osnovi vraćanja zajma izvršena 8. ožujka 2021. godine, nakon čega je tuženica prestala izvršavati bilo kakve uplate te da je stoga 1. siječnja 2022. dospjelo dugovanje tuženice u ukupnom iznosu od 2.477.962,91 EUR te

- da je tužitelj tuženicu pozivao na ispunjenje obveze, osim usmenim putem, i pisanim dopisima od 5. rujna 2022. i 23. rujna 2022. godine, kao i putem poruka na aplikaciji WhatsApp, no da tuženica po takvim njegovim pozivima nije postupila.

1.2 Radi dokazivanja svojih tužbenih navoda, tužitelj je uz tužbu priložio dvije Excell tablice (list 16-24 spisa), jedna od kojih, prema tužitelju, pokazuje isplate s njegovog računa, zbroj kojih iznosi ukupno 2.932.501,47 EUR, dok druga tablica prikazuje uplate tuženice, zbroj kojih iznosi ukupno 454.538,46 EUR. Nadalje je priložio ispis prometa po računu monegaške banke (list 26-175 spisa) te potvrde o prometu po tužiteljevim računima kod Zagrebačke banke d.d. (list 176-187 spisa) i poruke koje je tužitelj poslao tuženici putem "whatsapp" aplikacije.

1.3 Tužitelj slijedom izloženoga postavlja tužbeni zahtjev citiran pod točkom I./ izreke ove presude te potražuje naknadu troška parničnog postupka.

2. Tuženica u odgovoru na tužbu čini nespornim da su parnične stranke bile u braku, koji je okončan presudom ovoga suda od 13. lipnja 2016.

2.1 Tuženica osporava sve ostale tvrdnje na kojima tužitelj temelji tužbeni zahtjev.

2.2 Tuženica ističe da excell tablica dostavljena uz tužbu nije službena isprava, već da je istu sastavio tužitelj te da su u toj tablici sadržane primjerice isplate koje se odnose na zajedničke troškove stranaka ili na pojedinačne troškove tužitelja, a koje su u excell tablici priloženoj uz tužbu iskazane kao troškovi samo tuženice. Kao primjer takvih transakcija, prikazanih u excell tablici dostavljenoj uz tužbu, tuženica navodi isplatu od 12. studenog 2015., u iznosu od 100.084,00 EUR te tvrdi da se radi o isplati na temelju Ugovora o kupoprodaji između Zubić projekt d.o.o. kao prodavatelja i

tužitelja kao kupca; isplatu od 29.02.2016., u iznosu od 10.041,00 EUR te tvrdi da se ta isplata odnosi na policu zdravstvenog osiguranja, za koju je ugovaratelj bio tužitelj; da su u tablici sadržani i iznosi tužiteljevih troškova po njegovim kreditnim karticama te kao primjer navodi isplate od 31.10.2019. u iznosu od 766,56 EUR i od 29.05.2020. u iznosu od 3.594,099 EUR, za koje je naznačeno "kreme". Tuženica tvrdi da su u excel tablici priloženoj uz tužbu jednostavnom matematičkom operacijom samo zbrojene sve isplate sa zajedničkog računa, bez da se obrazlaže jesu li te isplate bile tužiteljeve ili tuženičine, ili pak zajedničke. Tuženica ističe da se radi o isplatama sa zajedničkog računa parničnih stranaka, iako je u naslovu Excell tablice priložene uz tužbu navedeno "Isplate s računa Gorana Ivaniševića".

2.3 U pogledu potvrda o prometu po računima tužitelja kod Zagrebačke banke d.d., tuženica navodi da je iz tih potvrda razvidno da su vršeni prijenosi novčanih sredstava i kreditni transferi parničnih stranaka, no da nije evidentirana nijedna pozajmica u odljevima.

2.4 Kao dokaz svojih navoda iznesenih pod točkama 2.2. i 2.3. ovog obrazložena, tuženica dostavlja nacrt predugovora o kupoprodaji od 20.10.2025. te specifikacije troškova po kreditnoj kartici tužitelja za siječanj 2017. i za travanj 2017.

2.4 Na whatsapp poruke koje je tužitelj dostavio uz tužbu, tuženica se u odgovoru na tužbu očituje navodeći da je iz tih poruka razvidno da je tužitelj od tuženice zahtijevao da mu prebacuje novac te da navedene poruke dokazuju tužiteljev modus operandi u izbjegavanju poreznih obveza jer da je tužitelj preko tuženice prebacivao novac sa zajedničkog računa na svoj račun. Tuženica kao dokaz za svoje izložene tvrdnje dostavlja whatsapp poruke od 25.05.2020. i od 14.09.2020.

2.5 Tuženica navodi nadalje da su parnične stranke imale zajednički račun u banci u Monte Carlu, koji je otvoren 20. srpnja 2015. te zatvoren 11. svibnja 2022. te koji su račun parnične stranke zajednički otvorile, kao i zajednički zatvorile. Tuženica navodi da se radi o vrsti računa – zajedničkom računu, koji se koristi u nekim zemljama, dok takvu vrstu računa u Republici Hrvatskoj nije moguće otvoriti te da se ne radi o računu jednog korisnika, na kojem druga osoba ima punomoć, već o zajedničkom računu. Kao dokaz, tuženica dostavlja Opće uvjete monegaške EFG Bank, u kojoj su parnične stranke imale zajednički račun, u kojim Općim uvjetima je pod t. 8.1.3. definiran pojam zajedničkog računa, kako slijedi: "Zajednički račun podrazumijeva da svaki od nositelja zajedničkog računa ima pravo, pojedinačno i neovisno o ostalim nositeljima, bez ikakvih ograničenja, raspolagati imovinom položenom na zajednički račun, a osobito upravljati položenom imovinom i sredstvima, poduzimati bilo kakve transakcije vrijednosnim papirima i gotovinom, izvršiti bilo kakav prijenos ili podizanje, u cijelosti ili djelomično, po zajedničkom računu, kao i imenovati ili opozvati zastupnike. Potpisnom jednog od nositelja banka se u cijelosti u odnosu na druge nositelje ili stvarne vlasnike oslobađa svake odgovornosti za raspolaganje ili upravljanje imovinom po računu, pri čemu banka nije dužna ishoditi suglasnost ostalih nositelja ili, ovisno o slučaju, njihovih ovlaštenika. Osim toga, svaki od nositelja ima pravo samostalno potpisivati izvode s računa te može osloboditi banku od odgovornosti prema ostalim nositeljima ili njihovim nasljednicima. Bilo kakvo zadržavanje sredstava, koje provodi banka, kao treća strana,

protiv bilo kojeg od nositelja zajedničkog računa, primjenjivat će se na svu imovinu upisanu na zajednički račun."

2.6 Tuženica u odgovoru na tužbu navodi nadalje da je tužitelja s tuženicom sve do podnošenja tužbe vezao financijski interes, koji je očito prestao te da ona nema saznanja o razlogu promjene tužiteljevoga stava. Tuženica navodi da činjenica da su parnične stranke vršile prijenose novčanih sredstava ne ukazuje niti u jednom momentu da se radi o zajmu te tvrdi da je račun u Monte Carlu bio zajednički, da su obje parnične stranke na njemu imale jednaka prava raspolaganja te da je novac na tom računu predstavljao zajedničku imovinu stranaka, kao što je to i propisano u općim uvjetima banke u kojoj je račun bio otvoren. Tuženica navodi nadalje da nije bilo potrebe da ona pozajmljuje novac samoj sebi, kao niti tuženik samome sebi; da to nije životno niti logično. Tuženica tvrdi da to što su nalozi bili dani na njezino ime, da to ne znači da su isplate bile za njezine privatne troškove kao što to tužitelj navodi u tužbi, a da su i bile, da je tužitelj to znao cijelo vrijeme jer je po navedenom računu imao jednaka prava kao i tuženica. Tuženica zaključuje da uopće nije bitno na što je novac trošen jer su obje parnične stranke u svakom trenutku imale mogućnost uvida u stanje računa, jer se radilo o zajedničkom računu.

2.7 Kao dokaz za svoje izložene tvrdnje tuženica dostavlja potvrde Zagrebačke banke d.d. te navodi da je iz istih razvidno da je tužitelj novac s deviznog tekućeg računa tuženice, na kojemu je bio opunomoćen, prebacivao na vlastiti račun.

2.8 Tuženica navodi da je javna tajna da je tužitelj nakon razvoda braka parničnih stranaka odlučio zajedničkim održati financijski segment njihovih života te da postoji bezbroj poruka u vremenskom razdoblju između 2015. do 2021. u kojima tužitelj daje uputu tuženici da s njihovog zajedničkog računa u Monacu za njegove osobne i poslovne potrebe prebacuje novac, jer je jedino u tuženicu imao povjerenja. Tuženica navodi da je dokaz za njezine navode da je financijska situacija stranaka složenija od načina na koju je tužitelj prikazuje i Sporazum od 8. ožujka 2012., ovjeren kod javnog bilježnika, kojim su tužitelj i tuženica regulirali međusobne odnose i imovinskopravna pitanja te da se odredbom čl. 8. tog Sporazuma tužitelj obvezao svoju godišnju zaradu, koja preostaje nakon podmirenja poreza, podijeliti s tuženicom u omjeru od 50-50%, na način da se po isteku godine i podmirenja obveza obvezuje isplatiti tuženici iznos od 50% godišnje zarade (umanjen za plaćene poreze). Tuženica tvrdi da je navedeni Sporazum na snazi i da predstavlja zaštitu stranaka od potencijalnih sudskih sporova te da se upravo zbog načela autonomije volje bračnih drugova stranaka priznaje pravo da svoje odnose urede na način kako im to najbolje odgovara, ne ulazeći u razloge u slučaju odstupanja od zakonskih odredaba.

2.9 Tuženica zaključno navodi da između parničnih stranaka nikada nije bio zaključen ugovor o zajmu u smislu odredbe čl. 247. ZOO te da tužitelj činjenicu zaključenja takvoga ugovora nije dokazao, kao i da opreza radi ističe prigovor zastare te slijedom svega izloženoga predlaže tužbeni zahtjev odbiti i potražuje naknadu troška parničnog postupka.

3. Tužitelj se na navode tuženice iz odgovora na tužbu očitovao navodeći, u bitnom, da excell tablica koju je dostavio uz tužbu ne predstavlja proizvoljnu tablicu tužitelja, već da se u toj tablici nalaze sve isplate tužitelja po osnovi zajma, kao i sve

uplate tuženice po osnovi djelomičnog vraćanja zajma, a što proizlazi iz dostavljenih potvrda banaka te da je tužitelj predložio izvođenje dokaza financijskim vještačenjem, pa da su stoga navodi tuženice u pogledu visine tužbenog zahtjeva nejasni.

3.1 U odnosu na navode tuženice da se radilo o zajedničkom računu, a slijedom čega su postojala jednaka prava stranaka, odnosno da se radilo o zajedničkom novcu stranaka, tužitelj navodi da su takvi navodi neosnovani i netočni. Prvenstveno tužitelj navodi da je jedini razlog otvaranja zajedničkog računa, zbog kojeg je tuženica imala pravo ograničenog raspolaganja novčanim sredstvima tužitelja koja su se nalazila na tom računu, bio lakše i brže izvršavanje obveza koje je tužitelj kao obveznik uzdržavanja zajedničke djece imao po presudi ovoga suda, po kojoj je bio u obvezi plaćati iznos od 2.000,00 kn po svakom djetetu s osnove uzdržavanja. Dakle, tuženica je jedino bila ovlaštena mjesečno podizati iznos od 4.000,00 kn s osnove uzdržavanja te iznos koji bi eventualno bio potreban radi namirenja životnih potreba djece.

3.2 Nadalje, u odnosu na Sporazum od 8. ožujka 2012., na koji se tuženica poziva, tužitelj ističe da su tim Sporazumom bili uređeni odnosi stranaka za vrijeme trajanja braka i bračne zajednice te da je volja stranaka bila da se odnosi urede samo za vrijeme dok ta zajednica postoji, a ne i nakon prestanka zajednice, a kako to pogrešno navodi tuženica. Tako iz odredbe čl. 1. i 2. navedenog Sporazuma jasno proizlazi da stranke reguliraju međusobne odnose te imovinsko-pravna pitanja koja proizlaze iz činjenice zaključivanja braka te da je Sporazum zaključen u vrijeme trajanja braka. Dakle, volja stranaka je bila urediti odnose za vrijeme trajanja braka, odnosno bračne zajednice. Neživotno i nelogično bi bilo da tužitelj pristaje davati tuženici polovicu svoje zarade nakon prestanka bračne zajednice odnosno do kraja života, pa čak i u slučaju da tuženica sklopi novi brak ili osnuje novu izvanbračnu zajednicu. Tužitelj navodi nadalje da je tuženica 2014. dobila dijete sa svojim izvanbračnim partnerom s kojim je zajednica osnovana još tijekom 2013. te da ne postoji razlog iz kojega bi tužitelj uzdržavao tuženicu i njezinog izvanbračnog supruga. Tužitelj ističe da i da je postojala bilo kakva zakonska obveza uzdržavanja tuženice, a nije, da bi ta obveza prestala trenutkom sklapanja novog braka odnosno trenutkom sklapanja izvanbračne zajednice, dakle 2014. (čl. 300. Obiteljskog zakona).

3.3. Tužitelj se protivi prigovoru zastare te obrazlaže da je odredbom čl. 215. st. 1. Zakona o obveznim odnosima propisano da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano. Budući da je tužitelj imao pravo zahtijevati ispunjenje tek 1. siječnja 2022., zastara je počela teći 2. siječnja 2022., pa je stoga prigovor zastare neosnovan. Međutim, opreza radi tužitelj ističe i odredbu čl. 240. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, kojom je propisano da se zastara prekida kad dužnik prizna dug dok je stavkom 2. propisano da se dug može priznati ne samo izjavom vjerovniku nego i na posredan način, kao što su davanje otplate, plaćanje kamata, davanje osiguranja. Dakle, vršenjem uplata od strane tuženice i to s osnove povrata dijela pozajmice zasigurno je došlo do priznanja duga pa tako i do samog prekida zastare.

3.4 Tužitelj slijedom svega izloženoga ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva.

4. Na navode tužitelja izložene pod točkom 3. ovog obrazloženja, tuženica se očitovala, u bitnom, navodeći da ističe da tužitelj odbija dostaviti dopise iz kojih je razvidno da navodni pozajmljeni iznos u biti nije nikakav zajam, već da taj iznos u cijelosti odgovora kupoprodajnoj cijeni nekretnine koja je darovana od strane tužitelja tuženici. Kao dokaz za svoje takve tvrdnje, tuženica dostavlja dopis tužitelja od 29. srpnja 2022., navodeći da ga je zaprimila u rujnu 2022., kao nadalje i dopis tužitelja od 23. rujna 2022. te ugovor o

darovanju nekretnine od 8. srpnja 2014., za koji navodi da se spominje u oba dopisa tužitelja, a iznose iz dopisa tužitelj potražuje na temelju zajma koji nikada nije zaključen u bilo kakvom obliku.

4.1 Tuženica ističe nadalje da tužitelj opravdanost tvrdnje o postojanju ugovora o zajmu vidi u činjenici da ne postoji niti jedna druga osnova po kojoj bi on svoju zaradu morao dijeliti s tuženicom, a pri čemu zaboravlja na odredbu članka 8. potpisanog Sporazuma, prema kojemu je on svoju godišnju zaradu dužan podijeliti s tuženicom u omjeru 50%-50%, nakon plaćanja poreza. Tužitelj također osporava važenje odredaba ovoga Sporazuma s obzirom da je isti navodno vrijedio samo za odnose za vrijeme trajanja braka. Sukladno članku 1. tog Sporazuma, ugovorne su strane regulirale međusobne odnose te imovinsko-pravna pitanja koja proizlaze iz činjenica zaključivanja braka između ugovornih strana. Tuženica tvrdi da tim Sporazumom nije ugovoreno da isti vrijedi samo za trajanja braka, već su njime uređene posljedice zaključenja braka, za koje je razumljivo da jednom nastaju i da ih je jednom dostatno regulirati.

4.2 Tuženica navodi nadalje da se tvrdnji tužitelja o navodnoj nelogičnosti ikakvih financijskih odnosa između stranaka nakon prestanka njihove bračne zajednice suprotstavlja činjenica da je zajednički račun otvoren tek 2015., dakle tri godine nakon što je 2012. prestala njihova bračna zajednica. Tuženica navodi da je tužitelju Sporazum od 8. ožujka 2012. godine odgovarao sve do 2022. godine te da se tužitelj predomislio očito zbog izmijenjenih okolnosti u osobnom životu tužitelja, koji se ponovno oženio i dobio dijete u novom braku. Osim ovog postupka, tužitelj je (tek sada) kod ovoga suda pokrenuo i postupak zbog bračne stečevine. U tom postupku, unatoč jasnoj odredbi u Sporazumu, tužitelj deklaratornim zahtjevom traži ½ stana u Dalmatinskoj ulici u Zagrebu, koji je u vlasništvu tuženice od 2003., a sada je u vlasništvu njihove zajedničke kćeri.

4.3 Nadalje tuženica navodi da tužitelj, kao razlog postojanja zajedničkog računa u monegaškoj banci, u pokušaju da izbjegne navođenje želje izbjegavanja poreza te ostvarenje zajedničkih financijskih interesa, u podnesku pokušava naći opravdanje, a što rezultira kontradiktornim tvrdnjama jer da tužitelj kao razlog navodi lakše ispunjavanje svoje obveze uzdržavanja prema odluci ovoga suda, a koja obveza je nastala tek godinu dana nakon otvaranja računa, točnije 2016. Tuženica zaključuje da je jasno da su pravi razlozi bili zajednički financijski pothvati, čemu u prilog govori činjenica evidentiranih i priljeva i odljeva s bankovnog računa, te da tuženica kao prijašnji bračni drug nije u obvezi tužitelju vratiti ništa; dapače, ako se uzme u obzir podatak o sveukupnoj zaradi tužitelja, tuženica jedino može zaključiti da joj nije pripala niti približno polovina imovine stečene za vrijeme trajanja bračne zajednice s tužiteljem.

4.4 Tuženica u daljnjem tijeku postupka navodi da je tužitelj na temelju odredbe čl. 5. Sporazuma od 8. ožujka 2012. na tuženicu prenio prava koja proizlaze iz Ugovora sa dotadašnjim managerom Ionom Tiriacom te da je tuženica za tužitelja preuzela obavljanje managerskih poslove te su parnične stranke ugovorile da zaradu iz tih poslova dijele na način kako je to utvrđeno čl. 8. toga Sporazuma. Tuženica nadalje dostavlja nalaz i mišljenje Centra za financijska vještačenja d.o.o. te navodi da iz njega proizlazi da je u razdoblju od otvaranja zajedničkog računa stranaka 20. srpnja 2015. do njegovog zatvaranja 11. svibnja 2022., priljev na račun po osnovi ostvarene zarade za obavljene managerske poslove bio ukupno 3.023.046,36 EUR od kojeg iznosa je tuženici trebalo pripasti 1.511.523,18 EUR, a ona je koristila iznos od 1.029.646,94 EUR, pa da je tuženica primila iznos od 481.876,24 EUR manje.

4.5 Tuženica navodi nadalje da su parnične stranke 2. prosinca 2020. zaključile Ugovor o ustupu potraživanja, kojim tuženica ustupa tužitelju svoje potraživanje prema FUNKY CITY d.o.o. u visini od 550.000,00 EUR. Tuženica navodi da je FUNKY CITY d.o.o. trgovačko društvo u tužiteljevom 100 %-tnom vlasništvu te da je odredbom čl. 4. st. 3. Ugovora o ustupu potraživanja od 1. prosinca 2020. godine jasno navedeno da je danom potpisa Ugovora tj. 1. prosinca 2020. godine tužitelj isplatio tuženici nominalni iznos tražbine u visini od 550.000,00 EUR. Tuženica zaključuje da je navedeni Ugovor eklatantan dokaz da u ovoj pravnoj stvari tužitelj postupa prijevarno jer da je životno i pravno nelogično da bi tužitelj tuženici platio iznos od 550.000,00 EUR, a ona mu je do toga dana, prema tvrdnjama tužitelja, bila dužna najmanje 2.000.000,00 EUR. Kao dokaz za svoje izložene navode tuženica dostavlja izvod iz registra za FUNKY CITY d.o.o. te Ugovor o ustupu potraživanja od 1. prosinca 2020., ovjeren po javnom bilježniku pod brojem Ov-12406/2020.

5. Tužitelj se na navode tuženice izložene pod točkom 4. ovog obrazloženja očitovao navodeći da nalaz i mišljenje izrađen po nalogu tuženice ne predstavlja dokaz niti se može koristiti u ovom postupku, jer nije izrađen po nalogu suda. Nadalje tužitelj tvrdi da tuženica za njega nije obavljala managerske poslove te osporava tvrdnju tuženice da su na nju bila prenesena prava iz Ugovora s managerom Ionom Tiriacom te zaključuje da stoga nije postojala niti obveza tužitelja da po osnovi obavljenih managerskih poslova isplaćuje tuženici 50% svojih prihoda, a niti je takva obveza postojala po bilo kojoj drugoj osnovi. Isto tako, iz nalaza i mišljenja koji je u spis dostavila tuženica, vidljivo je da je isti izrađen pod pretpostavkama, za koje ne postoji niti jedan dokaz. Tužitelj citira str. 3. nalaza i mišljenja, u kojemu se navodi: *„U nastavku se daje pregled uplata provedenih u valutama EUR, USD i GBP na zajedničkom računu, pod pretpostavkom da bi Naručitelju na temelju čl. 8. Sporazuma pripadalo na pravo na 50% ostvarene godišnje zarade. Uplate svedene na valutu EUR iz kojeg iznosa je izračunato potencijalnih 50% zarade Naručitelja. Uplate u valutama USD i GBP konvertirane su u valutu EUR primjenom tečaja Europske središnje banke.“* Tužitelj zaključuje da je razvidno da je takav nalaz i mišljenje izrađen pod pretpostavkama jer da za ono što tuženica tvrdi ne postoji niti jedan dokaz, pa stoga Centar za financijska vještačenja d.o.o. nije mogao izrađivati Nalaz sukladno vjerodostojnoj dokumentaciji, nego samo pod pretpostavkama, odnosno po kazivanju tuženice. Tužitelj navodi da svatko može dati nalog vještaku za izradu nalaza i mišljenja pod određenim pretpostavkama odnosno po principu „što bi bilo kada bi bilo“. Nadalje tužitelj navodi da iz po tuženici dostavljenog nalaza i mišljenja proizlazi da istim nisu obuhvaćeni niti analizirani izvodi Zagrebačke banke d.d iz kojeg su razvidne novčane transakcije odnosno uplate pozajmica s računa tužitelja, i to u iznosu većem od 1.000.000,00 kn te zaključuje da se tako izrađen nalaz i mišljenje nikako ne može koristiti kao dokaz u ovom postupku jer da iz navedenog jasno proizlazi da Centar za financijska vještačenja d.o.o. nije imao cjelokupnu dokumentaciju prilikom izrade nalaza i mišljenja koje je rađeno pod pretpostavkama, već samo dio dokumentacije, odnosno dio transakcija koje Centar analizira po kazivanju tuženice, bez za to vjerodostojnih dokaza.

5.1 Tužitelj ističe nadalje da je tuženica kontradiktorna u svojim navodima u pogledu osporavanja predmetne pozajmice jer da u svom odgovoru na tužbu, pa potom u podnesku od 01. lipnja 2023. navodi da su tužitelj i tuženica Sporazumom ugovorili da se tužitelj obvezao tuženici doživotno davati 50% svoje zarade, s obzirom da su tim Sporazumom rješavali sve svoje imovinskopravne odnose proizašle iz činjenice sklapanja braka, dok u podnesku od dana 29. veljače 2024. tuženica navodi da se ta odredba vezuje uz odredbu čl. 5. Sporazuma, prema kojoj je tužitelj na tuženicu prenio prava iz ugovora sa dotadašnjim managerom, a koje je tuženica preuzela, pa je istoj po toj osnovi pripalo pravo na 50% zarade tužitelja. Dakle, s obzirom na ovakvu kontradiktornost nejasno je na kraju

po kojoj to točno osnovi tuženica smatra da bi ona imala pravo raspolaganja novčanim sredstvima koja su u vlasništvu tužitelja, odnosno novčanim sredstvima koja predstavljaju prihod tužitelja nakon prestanka braka i bračne zajednice. Tužitelj zaključuje da tuženica očito na sve načine pokušava neosnovano prikazati kako utuženi novčani iznosi ne predstavljaju pozajmicu, pa je u takvim pokušajima postala i kontradiktorna

5.2 Tužitelj osporava tvrdnju tuženice da je bila njegova managerica te tvrdi suprotno – da to nikada nije bio slučaj te da prava koja proizlaze iz Ugovora sa managerom Ionom Tiriacom nikad nisu prenesena na tuženicu jer da se ta prava ne mogu prenijeti. Ugovor s Ionom Tiriacom bio je na snazi do 2016., kada je sklopljen novi ugovor sa sportskom agencijom StarWing Sports Management. Tužitelj ističe da tuženica nije dostavila nikakav ugovor iz kojeg bi proizlazilo da bi na nju bila prenesena prava iz ugovora s Ionom Tiriacom, a niti da bi ista bila manager tužitelja, a što niti ne može dostaviti, jer da takav ugovor ne postoji. Dakle, takvi navodi tuženice su u potpunosti neosnovani.

5.3 Nadalje, u odnosu na navode tuženice da je ista vlasnica računa pa tako i vlasnica sredstava na računu otvorenog kod EFG Bank Societe Anonyme Monegasque, a što navodno proizlazi iz Općih uvjeta koje odredbe u podnesku tuženica citira, tužitelj ističe da to što je tuženica imala pristup računu, a koji pristup joj je tužitelj omogućio radi lakšeg ispunjenja obveze uzdržavanja djece parničnih stranaka, ne znači da je tuženica bila vlasnica novčanih sredstava koja su se nalazila na tom računu, a kako to tuženica neosnovano navodi. Tužitelj tvrdi da su se na predmetnom računu nalazila isključivo novčana sredstva u vlasništvu tužitelja i to s osnove prihoda, koje je tužitelj ostvarivao nakon prestanka bračne zajednice i braka. Tužitelj zaključuje da je nejasno po kojoj bi to točno osnovi tuženica bila vlasnica novčanih sredstava, koja novčana sredstva su predstavljala prihode tužitelja.

5.4 U odnosu na dostavljen Ugovor o ustupu, tužitelj navodi da se radi o nekom drugom pravnom poslu koji nema nikakve veze s ovim pravnim poslom te je taj dokaz irelevantan za predmet ovog postupka.

5.5 Nadalje, u odnosu na navode tuženice da je iz dopisa kojima je tužitelj pozivao tuženu na povrat zajma vidljivo da iznosi odgovaraju kupoprodajnoj cijeni nekretnine koja je darovana tuženici, tužitelj ističe da su takvi navodi neosnovani jer da je iz dopisa jasno vidljivo da tužitelj potražuje povrat pozajmice kao i isplatu 60% kupoprodajnog iznosa koji je tuženica u cijelosti zaprimila nakon prodaje nekretnine, a koju kupoprodajnu cijenu je tuženica u cijelosti neosnovano zadržala za sebe, a zbog čega je tužitelj pokrenuo odgovarajuće druge postupke, odnosno da to nije predmet ove parnice.

5.6 Tužitelj slijedom svega izloženoga predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i potražuje naknadu troška parničnog postupka.

6. Tuženica se na izložene tužiteljeve navode očitovala navodeći da je člankom 8. Sporazuma jasno dogovoreno da će tužitelj dijeliti svoju zaradu s njom, u omjeru 50%-50%. Stoga, bez obzira što na to što se u odredbi čl. 1. Sporazuma navodi da ugovorne strane reguliraju imovinskopravna pitanja koja proizlaze iz činjenice zaključenja braka, navedeno prema tuženici ne znači da se pravne posljedice navedenog Sporazuma ne protežu i na vrijeme nakon prestanka braka. Naime, odredbama Zakona o obveznim odnosima jasno su propisani načini prestanka ugovornih odnosa, a u konkretnom slučaju ne bi trebalo biti sporno da je odredba članka 8. Sporazuma i dalje na snazi, upravo zbog činjenice da isti Sporazum nije prestao na jedan od načina predviđen Zakonom o obveznim odnosima. Osim toga, niti odredbe Obiteljskog zakona ne predviđaju da bi bračni ugovor

(i sve njegove posljedice) automatski prestale važiti prestankom braka. S tim u vezi, radi se o valjanoj ugovornoj odredbi, pa nisu od utjecaja navodi tužitelja o tome što bi u konkretnom slučaju trebalo biti životno i logično, pored jasne i nedvosmislene odredbe članka 8. Sporazuma koja predstavlja valjanu odredbu. Posebno se ističe da je nejasno pozivanje tužitelja na institut uzdržavanja te odredbu članka 300. OBZ-a. Nije postojala nikakva zapreka da tužitelj i tuženica kao tadašnji bračni drugovi sklope navedeni Sporazum te da dogovore podjelu zarade tužitelja, a u konkretnom slučaju ne radi se institutu uzdržavanja u smislu članka 217. OBZ/2003, koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja Sporazuma. Kako se ne radi o institutu uzdržavanja, već o valjanom građanskopravnom ugovoru, činjenica što je tuženica bila u izvanbračnoj zajednici nije od utjecaja na valjanost članka 8. Sporazuma, koja predstavlja valjani pravni temelj za potraživanje tužiteljice prema tužitelju, i dovoljno je za zaključak da ne postoji potraživanje tužitelja prema tuženoj, posebno ne ugovor o zajmu. Za razliku od tuženice koja ima valjani pravni posao (ranije opisani Sporazum na koje su potpisi ugovornih strana ovjereni kod javnog bilježnika), tužitelj svoje potraživanje koje je temelj ovog postupka temelji na konstrukciji (nije jasno koji su svi bitni elementi tog ugovora o zajmu, kad je dogovoreno navodno vraćanje, niti navedeno tužitelj uopće pokušava dokazati).

6.1 U odnosu na pozivanje tužitelja na činjenicu da je zajednički račun u inozemstvu otvoren radi lakšeg i boljeg izvršavanja obveze uzdržavanja temeljem pravomoćne presude u iznosu od po 2.000,00 kn za svako zajedničko dijete, tuženica ističe da tužitelj protiv svoje kćerke vodi pred ovim sudom parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, u kojoj parnici pokušava dokazati da je uplatama za sportske aktivnosti svoje kćeri podmirio svoju obvezu njezinog uzdržavanja (u prilog kojoj tvrdnji tuženica dostavlja presliku tužbe u navedenom postupku), dok u ovom postupku tužitelj tvrdi da je zajednički račun u Monaku otvoren radi podmirjenja tražbine navedenog uzdržavanja. Tuženica navodi da je iz izloženoga očito da tužitelj konstruira činjenice, ovisno o potrebama pojedinog postupka. Tuženica navodi nadalje da je nejasno zbog čega bi se otvarao zajednički račun u inozemstvu, u stranoj valuti, a radi potraživanja u iznosu od 4.000,00 kn mjesečno, a imajući pritom u vidu nesporno iznimno visoke prihode tužitelja, kao i činjenicu da je tuženica bila opunomoćena na računima tužitelja kod Zagrebačke banke d.d., i obrnuto - tužitelj je bio opunomoćen na računu tuženice, u prilog kojoj tvrdnji tuženica dostavlja potvrdu Zagrebačke banke d.d. od 10. svibnja 2021.

6.3 Radi dokazivanja svojih ranije izloženih tvrdnji u pogledu učinka odredbi čl. 5. i čl. 8. Sporazuma, tuženica dostavlja u spis korespondenciju između Starwingsa i parničnih stranaka te navodi da iz iste proizlazi da je tuženica radila managerske poslove za tužitelja. Tuženica navodi da je točno da je za tužitelja te poslove obavljala i agencija Starwing, no tvrdi da ista nije imala ekskluzivitet, već da je istovremena prava imala i tuženica.

6.4 Tuženica ističe da tužitelj samo paušalno osporava Ugovor o ustupu potraživanja i prijenosu sredstava osiguranja od 1. prosinca 2020., navodeći da to nije predmet ovog spora. Nije sporno da navedeni ugovor nije predmet spora, međutim navedeni ugovor jasno pobija postojanje i sadržaj navodnog ugovora o zajmu, jer nije jasno zbog čega tužitelj kupuje potraživanje od tuženice (koja mu navodno duguje 2.477.962,91 EUR) za iznos od 550.000,00 EUR, koje tuženica ima prema društvu u vlasništvu tužitelja.

6.5 Tuženica dostavlja whatsapp korespondenciju između parničnih stranaka od 3. rujna 2020. te navodi da je iz iste jasno da između tužitelja i tuženice nije postojao ugovor o zajmu, jer da navod tužitelja upućeni tuženici „*napiši posudba za svaki slučaj*“, predstavlja jasno i nedvosmisleno izražen pravno relevantni stav tužitelja da između

parničnih stranaka nikad nije postojao ugovor o posudbi (zajmu), već da je isto navedeno isključivo iz poreznih razloga.

6.6 Slijedom navedenog, tuženica predlaže tužbeni zahtjev odbiti i potražuje naknadu troška parničnog postupka.

7. Tijekom postupka pregledane su isprave u spisu te je izveden dokaz saslušanjem stranaka. Od izvođenja dokaza saslušanjem svjedoka te financijskim vještačenjem sud je odustao, iz niže navedenih razloga.

8. Po ovako provedenom postupku, primjenjujući materijalno pravo na utvrđeno činjenično stanje, ovaj sud je zaključio da je tužbeni zahtjevi neosnovan.

9. Između stranaka nije sporno (raspravni zapisnik s ročišta održanog 15. siječnja 2025. – list 919 spisa):

- da su stranke bile najprije u izvanbračnoj zajednici koja je potom prerasla u formalni brak te da su se formalno razvele 13.6.2016., s tim da je bračna zajednica prestala ranije, a najkasnije 1. listopada 2014., jer je tada u novoj zajednici tuženice rođeno dijete;
- da su stranke 8. ožujka 2012. zaključile Sporazum (list 728-732);
- da su stranke 1. lipnja 2015. u Kneževini Monako otvorile zajednički bankovni račun, koji je zatvoren 24. studenog 2021. te da je tužitelj 1. lipnja 2015. (dakle, istoga dana kad je otvoren i zajednički račun parničnih stranaka u monegaškoj banci) otvorio račun u Zagrebačkoj banci d.d., na koji je tuženica bila opunomoćena te
- da je 1. prosinca 2020. između stranaka zaključen Ugovor o ustupu potraživanja i prijenosu sredstava osiguranja (list 718-722).

9.1 Između stranaka je sporno (raspravni zapisnik s ročišta održanog 15. siječnja 2025. – list 919 spisa):

- jesu li sredstva (novac) za koja tužitelj tvrdi da ih je tuženica podigla sa zajedničkog računa u Monacu te s računa tužitelja kod Zagrebačke banke d.d. tuženici pozajmljena, s obvezom vraćanja, kao to to tvrdi tužitelj, a što tuženica osporava te s tim u svezi

- je li novac na zajedničkom računu u Monacu u isključivom vlasništvu tužitelja, (tvrdnja tužitelja) ili se radi o zajedničkoj imovini parničnih stranaka, odnosno dijelom vlastitom novcu tuženice (tvrdnja tuženice) te s tim u svezi

- pravna priroda Sporazuma od 8. ožujka 2012., pri čemu tužitelj tvrdi da se radilo o bračnom ugovoru u smislu Obiteljskog zakona (što znači da je taj sporazum prestao u trenutku prestanka bračne zajednice između parničnih stranaka); dok tuženica tvrdi da taj Sporazum po svojoj pravnoj prirodi prelazi okvir bračnog sporazuma jer da su njime stranke uredile svoje imovinske i poslovne odnose neovisno o činjenici postojanja bračne zajednice, a što za posljedicu ima, prema tvrdnjama tuženice, činjenicu da su sredstva na zajedničkom računu parničnih stranaka u monegaškoj banci dijelom imovina tuženice, stečena na način da je tuženica obavljala poslove za tužitelja (organizacija teniskih turnira, reklamiranje razne robe vezane uz osobu tužitelja kao brand – tzv. merchandising, razne uplate u ime i za račun tužitelja za razne svrhe u RH), u svojstvu njegove poslovne tajnice te menadžerice.

9.2 Pod pretpostavkom da je potraživanje tužitelja osnovano, sporno je između stranaka je li nastupila zastara.

10. U odnosu na dvije tablice dostavljene uz tužbu (list 16-24 spisa), jedna od kojih, prema tužitelju, pokazuje isplate s njegovog računa tuženici po osnovi ugovora o zajmu, zbroj kojih iznosi ukupno 2.932.501,47 EUR, dok druga tablica prikazuje uplate tuženice, zbroj kojih iznosi ukupno 454.538,46 EUR, treba reći da te tablice ne predstavljaju dokaz, nego činjenični navod tužitelja, iznesen zasebno, u smislu da formalno nije unesen u tužbene navode, no suštinski se radi o činjenici (tvrdnji tužitelja) koja je između stranaka sporna. Stoga Excel tablica koju je tužitelj jednostrano sastavio ne može sama po sebi biti dokaz ni o visini tražbine, niti o njezinoj osnovi, već se radi o tvrdnji tužitelja, koju je on dužan dokazati vještačenjem, izvođenje kojeg dokaza je tužitelj i sam predložio radi dokazivanja osnove i visine tužbenog zahtjeva, a kao što tužitelj i sam navodi (te kao što je to izloženo pod točkom 3. ovog obrazloženja).

11. Radi utvrđivanja između stranaka sporne činjenice je li između stranaka zaključen ugovor o zajmu, a što je izravno povezano s daljnjom između stranaka spornom činjenicom jesu li sredstva na računu u monegaškoj banci vlasništvo isključivo tužitelja (kao što to tvrdi tužitelj) ili se radi o zajedničkoj imovini stranaka (kao što to u svojim navodima kojima odgovara na tužbu, između ostaloga, tvrdi tuženica) pregledane su isprave u spisu koje se odnose na račun u toj banci.

12. Iz ispisa po računu monegaške banke EFG (list 26-175 spisa) nije razvidno tko je vlasnik, odnosno korisnik toga računa, jer se u tom ispisu ne navodi ime, nego samo broj - klijent 417249-1. Čitanjem potvrde banke EFG (list 438,439) utvrđeno je da je predmetni račun broj 417249 otvoren 20. srpnja 2015. te zatvoren 11. svibnja 2022., u knjigama te banke upisan na ime tužitelja *ili* tuženice. Čitanjem odredbe t. 8.1.3. Općih uvjeta EFG Bank, kojom je definiran pojam zajedničkog računa, utvrđeno je (suprotno tvrdnjama tuženice izloženima u točki 2.6 ovog obrazloženja) da činjenica da se novčana sredstva nalaze na zajedničkom računu ne znači, kao što to tvrdi tuženica, da je novac na tom računu predstavljao zajedničku imovinu stranaka. Naime, Opći uvjeti EFG banke propisuju odnos između nositelja zajedničkog računa i banke, a ne međusobni odnos između nositelja zajedničkog računa; a na što nedvojbeno upućuje spominjanje možebitnih stvarnih vlasnika novca na zajedničkom računu banke, različitih od osoba nositelja računa, i to u dijelu odredbe Općih uvjeta koja glasi: "Potpisom jednog od nositelja banka se u cijelosti u odnosu na druge nositelje *ili stvarne vlasnike* oslobađa svake odgovornosti za raspolaganje ili upravljanje imovinom po računu, pri čemu banka nije dužna ishoditi suglasnost ostalih nositelja ili, ovisno o slučaju, njihovih ovlaštenika."

13. Obje parnične stranke dostavile su poruke koje su izmjenjivale putem whatsapp aplikacije, svaka radi dokazivanja svojih, međusobno suprotnih, tvrdnji.

13.1 Čitanjem poruka koje je priložio tužitelj, radi dokazivanja svoje tvrdnje da je tuženici pozajmio iznos vraćanje kojega potražuje u ovom parničnom postupku (list 188-190 spisa), utvrđeno je kako slijedi:

-da je 17. ožujka 2021. tužitelj tuženici napisao da "ako mu ne želi dati njegove novce, da to objasni djeci" jer "Bez mojih novaca i prihoda ne mogu skrbiti o njima ka do sada

o svima vama. I ne može se više dogoditi situacija u kojoj ... (jedno od zajedničke djece stranaka, ime ispušteno) od mene traži 200,00 kn jer mu mama nema jer je kod mame sve i čak je 2 dana prije toga uzela 104 tisuće kuna. Djeca će i moraju znati ko s čime raspolaže."

- da je u poruci koju je tužitelj uputio tuženici kasnije istoga dana, tužitelj naveo: "Prošlo je već nekoliko dana, vidim ništa se ne javljaš, a sada treba platiti... (tužitelj navodi potrebe djece, imena i konkretne potrebe ispuštene)... a ja neman sredstava za to platiti pa mi molim te reci kad si mislila prodavat dionice i podijelit novce ja neman od čega živit. Molim te ako mi možeš odgovorit sta i kako si mislila, ali na ovo (putem whatsapp-a) jer mi aplikacija na gmailu ne radi, pa to moram ic rješavati. Hvala ti".

- da je tužitelj 24. ožujka 2021. tuženici uputio sljedeću poruku: "Bog, evo ja te još jedan put iskreno molim da se podilimo jer neman sad ništa za radit i ne znan do kada će to bit, a iman toliko toga za platit i već jesan, dugova, sranja repova još od prije od (ime osobe ispušteno kao nepotrebno) od svih i sad još mi se ukazala prilika da zatvorim ovo sranje šta se vuče godinama i stvarno te molim jer san uvik fer ti sve dava i dilia, molim te da se razdilimo eto molim te".

13.2 Iz citiranog sadržaja po tužitelju priloženih whatsapp poruka ne proizlazi da je tužitelj tim porukama, kao što to u tužbi tvrdi, tuženicu pozivao na vraćanje zajma.

13.3 Čitanjem whatsapp poruka koje je, radi osporavanja tužbenog navoda da su stranke u odnosu zajmodavca (tužitelj) i zajmoprimca (tuženica), dostavila tuženica utvrđeno je:

- da je tužitelj 25. svibnja 2020. uputio tuženici poruku sljedećeg sadržaja: "Ej jesi ti naručila lovu iz mc", na što tuženica odgovara: "Jesam"; "Čekam ju", "Pa ti javim", "Cim stigne". Potom tužitelj uzvraća "Ahah a jeli možeš dok stigne mi danas prebacit ako nije problem pa kad to dodje vrati nazad". Tuženica mu na izloženi upit odgovara: "Imam 24 samo"; "Ako ti to može pomoći"; "Eura". Tužitelj tuženici odgovara "Ma ne treba mi kuna 30".

- da je tužitelj 14. rujna 2020. tuženici uputio whatsapp poruku u kojoj je napisao: "Ej daj mi molinte otkazi visu izgubia san novcanik"; na što mu tuženica odgovara "Ok"; "Jesi našao?" te tužitelj uzvraća s "Ne" i "I jeli mi mozes prebacit još onih 100 tisuca"; na što je tuženica odgovorila tužitelju kako slijedi: "Da"; "Ok evo", "Opet mi neda" "Niti 50"; "Zovem sad banku" te naposljetku "Riješeno".

13.4 Iz sadržaja citiranih ponuda ne proizlazi da su parnične stranke te konkretne poruke izmjenjivale u ulogama zajmodavca i zajmoprimca, no te poruke, same po sebi, ne isključuju mogućnost da tužitelj tuženici određeni iznos novca jest pozajmio, pri čemu je teret dokazivanja na tužitelju (čl. 7. st.1. ZPP).

13.5 Tuženica je dostavila i whatsapp poruke od 3. rujna 2020. (list 917), kao dokaz za svoju tvrdnju da je tužitelj novac s računa monegaške banke prebacivao preko tuženice zbog izbjegavanja poreznih obveza, a ne radi pozajmljivanja novca tuženici. Čitanjem tih poruka utvrđeno je:

- da je tuženica tužitelju poslala poruku „Jel ok da to prebacim ovako s racuna na racun ti?": "Pošto je tolika cifra“, a na što joj je tužitelj odgovorio „Naravno da je“; "Mozes

koliko oces znas da smo ono micali sa abinog racuna"; da bi tuženica otpisala tužitelju „Ma radi porezne pitam" te "Hocu odmah?", na što joj je tužitelj odgovorio "Pa napisi posudba za svaki slucaj" i "Može", na što je tuženica odgovorila tužitelju: "OK evo"

13.6 Iz sadržaja citiranih poruka od 3. rujna 2020., proizlazi da naznaka "posudba" u prometu po računu kod ove konkretne transakcije ne znači da se radilo o posudbi, tj. zajmu (pri čemu ostaje nejasno na koji način naznaka novčane transakcije koja je podložna plaćanju poreza kao posudbe može efektivno poslužiti izbjegavanju porezne obveze); no to samo po sebi ne isključuje mogućnost da su druge transakcije sa zajedničkog računa stranaka u monegaškoj banci na račun tuženice bile zajam, a kao što to tvrdi tužitelj, a osporava tuženica.

13.7 WhatsApp poruke koje je tuženica dostavila u spis u prilogu podneska od 18. kolovoza 2025. (list 1044-1048 spisa) ovaj sud nije uzeo u obzir, na temelju odredbe čl. 299. st. 3. ZPP, jer su dostavljene nakon 15. siječnja 2025., kada je zaključen prethodni postupak.

14. Nadalje je radi utvrđivanja između stranaka sporne činjenice je li tužitelj u razdoblju od rujna 2015. do travnja 2021., u više navrata, tuženici pozajmio iznos od ukupno 2.932.501,37 EUR, isplatama sa zajedničkog računa stranaka u banci u Kneževini Monako te s računa tužitelja u Zagrebačkoj banci d.d., izveden dokaz saslušanjem stranaka.

15. Tužitelj je iskazao da je ovu parnicu pokrenuo protiv tuženice zato što mu je otuđila novce, da se radi o novcu koji nije bračna stečevina i koji on sam zaradio te da je s tuženicom imao dogovor da ona taj novac vrati, no da to se nije dogovorilo i da je zato pokrenuo ovu parnicu.

15.1 Nadalje je tužitelj iskazao da prvo mora spomenuti Sporazum iz 2012, jer da je to bitno za odnose parničnih stranaka i za ovaj novac koji je predmet ove parnice. Prema tužiteljevom iskazu, taj Sporazum zaključen je na inicijativu tuženice, dok su stranke bile u braku, jer je tuženica tražila da zakluče sporazum prema kojemu pola njegove zarade pripada njoj, dok god su u zakonitom braku. Nadalje su se sporazumjeli da se proda zemlja koja je glasila na njegovu mamu i da tuženici pripadne 40%, a njemu 60% od tog iznosa, no da je tuženica međutim nakon prodaje cjelokupan taj iznos zadržala sebi.

15.2 Tužitelj je iskazao nadalje da je tuženica potom 2014. godine s novim partnerom dobila dijete te da je on nastavio financirati nju (tuženicu), njezinog novog partnera i njihovu obitelj, kao i svoju obitelj.

15.3 Na upit suda na koji je način sagledavao svoje obveze iz Sporazuma iz 2012., s obzirom da na to da je iskazao da je nastavio financirati tuženicu i njezinu novu obitelj, tužitelj je iskazao da on "nije mislio ništa" te da je tuženicu nastavio financirati zato što niti ona niti njezin novi partner nisu radili, "pa eto" te da je to financiranje bilo s tog zajedničkog računa s kojeg je tuženica podigla novac, za koji on traži u ovoj parnici da mu ga vrati. Tužitelj je iskazao nadalje da je to bio zajednički račun u Monaku te da tuženica nije radila i da je to sve novac od njegove zarade, dok tuženica nije ništa radila; da je tuženica novac s tog računa prebacivala na svoj račun otvoren kod Zagrebačke banke d.d. u Zagrebu. On je imao punomoć na tom njezinom računu, pa

je vidio koliko ona prebacuje. Tuženica nije znala da on ima punomoć na tom računu, pa da može sve to vidjeti, a prebacivala je "puno previše".

15.4 Na upit suda da pojasni svoj iskaz da je tuženica "prebacivala puno previše", tužitelj je iskazao da tuženica nije mogla prebacivati novce koliko hoće i kako god se njoj hoće; da je dogovor bio da može uzimati za djecu koliko njima treba, ali da je ona prebacivala za sve što njoj treba u životu i nakon prestanka braka, u razdoblju od 2016. pa sve do 2021., a da je on "sve to gledao" kako ona prebacuje novac jer je imao punomoć na taj njezin račun u Zagrebačkoj banci.

15.5 Na upit suda koliko dugo je on "gledao" kako tuženica prebacuje njegov novac na svoj račun u iznosu koji prelazi iznos potreban za potrebe njihove zajedničke djece, tužitelj je iskazao da je to gledao pet godina te ponovio da tuženica nije znala da on ima punomoć na taj njezin račun, pa da on vidi koliko ona novca podiže, "ali ajde, bili smo formalno u braku pa sam ja onda to pustio". Prema daljnjem tužiteljevom iskazu, iako su se on i tuženica formalno razveli 2016, a tuženica je zasnovala novu obitelj 2014., on je nastavio gledati kako tužiteljica na svoj račun prebacuje prekomjerne iznose jer su "oni imali vrlo specifičnu situaciju"; da su bili u dobrim odnosima te da je tuženica tražila da joj pomogne financijski i da joj je on pomagao, računajući na to da će mu ona taj novac vratiti.

15.6 Tužitelj je iskazao nadalje da je tuženicu puno puta tražio da mu vrati novac koji je uzela suprotno njihovom dogovoru, jer da je ona uzimala za sve svoje potrebe, a ne samo za potrebe njihove zajedničke djece, ali da je ona uvijek nalazila razne izgovore te da je tuženicu zadnji put tražio da mu vrati novac 2021., no da je ona tada prekinula svu komunikaciju s njim, koja je do tada bila korektna te da su počele malverzacije s imovinom, koju je tuženica počela prebacivati prvo na kćer te da je potom tuženica sa svojom sestrom potpisala fiktivni ugovor "da je ona sestri dužna milijun i pol eura, a sestra joj nema milion i pol eura da se rodi još pedeset puta." Nakon što je tuženica prekinula svu komunikaciju s njim, on (tužitelj) je počeo pokretati parnice protiv nje (tuženice), zato što želi nazad svoj novac. Prema iskazu tužitelja – "To je suština ove parnice i svih drugih parnice koje su između nas u tijeku- želim da mi tuženica vrati moje novce koje mi je otuđila."

15.7 Na upit suda da pojasni svoj iskaz da je računao da će mu tuženica vratiti novac, budući da je iskazao da tuženica nije ništa radila i da nije imala nikakvih prihoda, tužitelj je iskazao da je računao na to da će mu tuženica vratiti novac od novca koji je stekla prodajom zemlje koja je glasila na njegovu mamu, za koju su se sporazumjeli da njemu pripadne 60%, a njoj 40%. Tuženica je međutim stalno nalazila neke izgovore i nije mu isplatila niti njegovih 60% iznosa ostvarenih tom prodajom, bila je rekla da neka bude 50-50% podjela, dakle više njoj nego njemu, iako su se drugačije sporazumjeli, on je i na to pristao, onda je ona od tog novca kupila nekretninu u Dubrovniku, bio je dogovor da mu isplati iznos koji mu duguje iz prodaje te nekretnine, "no tu me isto zavlčila". Dogovor je bio da mu isplati iz ostvarene cijene stečene prodajom te nekretnine i ovih 60%, i ove iznose koje je dizala s računa u Monaku, "sve je to bilo isto". Tuženica je uvijek nešto novo izmišljala, te je on (tužitelj) "tek naknadno u Monaku vidio transakcije po tom računu s kojeg je tuženica digla novac vraćanje kojega on od tuženice traži u ovom postupku".

15.8 Na upit suda da pojasni svoj iskaz da je vidio kolike iznose tuženica podiže s računa u Monaku zato što je još uvijek bio opunomoćen na račun tuženice u ZABI d.d. te da je tek naknadno vidio sve transakcije po računu u Monaku, a s obzirom na to da se radilo o zajedničkom računu parničnih stranaka u Kneževini Monako, s kojeg računa je stoga tužitelj mogao samostalno podizati novac te vidjeti sve transakcije po tom računu, tužitelj je iskazao da on nije pomno pratio sve što se dešava s njegovim novcem na tom računu zato što je u tuženicu imao povjerenja, "a ona ima takav mozak zato što nikad u životu ništa nije radila".

15.9 Tužitelj je u svojem iskazu opisao konkretni događaj koji ga je ponukao na podnošenje tužbe protiv tuženice. Prema tužiteljevom iskazu, tuženica je opet prebacila s računa u Monaku više nego što je bio dogovor te ju je on (tužitelj) "500 puta" pitao koliko iznos je prebacila, zato što je to vidio "na ZABI" te da mu je tuženica lagala da je prebacila manji iznos, tj. manji iznos od iznosa za koji su se dogovorili da ga prebaci te da je potom on (tužitelj), kako bi provjerio situaciju, nazvao bankara u Monaku i pitao ga koliki je iznos tuženica prebacila. Tužitelj je iskazao nadalje da mu je nakon toga tuženica poslala poruku da zašto je on išao zvati bankara, da ju je osramotio te da je on (tužitelj) tada shvatio da se može pozdraviti sa svojim novcem, da od vraćanja njegovog novca neće biti ništa i da je jedini put da svoj novac dobije nazad preko suda. Naposljetku je tužitelj iskazao da je to ujedno zadnja transakcija prije zatvaranja tog računa u Monaku, koji su on i tuženica zatvorili zajedno, na njegovu inicijativu, i to na način da su račun zatvorili e-mailom, on je prvi zatvorio račun, a onda se čekalo drugu stranu (tuženicu). Na taj je račun do njegovog zatvaranja 2021. stizala njegova zarada te je on (tužitelj) nakon zatvaranja tog računa otvorio drugi račun, na koji dolazi prihod koji ostvaruje i od tada tuženica više nema pristup njegovim prihodima.

15.10 Tužitelj je iskazao nadalje da osim što je tuženica s računa u Monaku prebacivala više iznose nego što je to bilo potrebno za uzdržavanje njihove djece, da je on njoj davao naloge da ona s računa u Monaku prebaci određeni iznos na svoj račun u Zagrebu, koji bi potom ona prebacila njemu na njegov račun u Zagrebu, a ona bi postupajući po tom nalogu prebacila viši iznos i razliku zadržala za sebe; kao i da su se na taj račun u Monaku isplaćivali njegovi honorari, da je tuženica izdavala račune prije plaćanja, za turnire na kojima je on (tužitelj) igrao. Tužitelj je iskazao da ne smatra da je to neki veliki posao koji je tuženica obavljala za njega – "ja sam joj to dao da radi zato da nešto radi. Kasnije sam tek shvatio koliki novac je tuženica na taj način uzela, potrošila je na doktore nevjerojatne iznose."

15.11 Na upite punomoćnika stranaka, tužitelj je iskazao, u bitnom, kako slijedi:

- da je on osim računa u Monaku imao i račun u ZABI d.d., na kojemu je tuženica bila opunomoćena te da je novac koji je stizao na oba ta računa bio isključivo njegov novac i da je tuženica između 2015. i 2021. s oba ta računa dizala novac te je podigla iznos od otprilike dva milijuna i devetsto tisuća EUR;

- da je, kad je primijetio da tuženica novac s računa u Monaku prebacuje na račun tuženice u ZABI d.d., puno puta pitao tuženicu zašto to radi, na što mu je ona odgovarala "da prebacuje novac za neke svoje potrebe, pa eto".

- da je puno puta tražio od tuženice da mu taj novac vrati te da misli da mu je vratila iznos od otprilike 450 tisuća EUR, dok mu preostali iznos nije vratila te da je, kada mu je vratila taj iznos, na njegov račun u ZABI d.d., tuženica u opisu transakcije naznačila da se radi o pozajmici

- na upit je li se prilikom zatvaranja računa s tuženicom dogovarao oko vraćanja preostalog iznosa te ako jest, kakav je točno bio njihov dogovor, tužitelj je iskazao da su se puno puta dogovarali o vraćanju novca te da mu je tuženica rekla da će mu novac vratiti "od prodaje ove zemlje u Dubrovniku pa negdje do 2021. godine, tako nešto" te da nije nikad prodala zemlju u Dubrovniku i nikada mu nije vratila novac

- na upit predstavlja li taj iznos koji mu tuženica nije vratila pozajmicu, tužitelj je iskazao da nema što drugo predstavljati, da je to "bila dobra volja da joj pomognem kad me pitala da joj pomognem" te da se pomagati može na način da se nekome da pozajmica

- da je tuženica prodala zemlju u Splitu površine 30 tisuća m², da misli da je to bilo 2015. te da je zemlja prodana za 5,2 milijuna EUR i da je nakon kredita od te svote na računu tuženice ostalo 3.8 milijuna EUR i da njemu (tužitelju) nikad nije isplaćeno njegovih 60%.

- na upit je li ispunio svoju obvezu iz sporazuma koji je 2012. zaključio s tuženicom da na nju prenese prava koja je imao iz sporazuma sa svojim menadžerom, tužitelj je iskazao da on ta prava na nju ne može prenijeti jer je to ugovor između njega i njegovih menadžera, koji to ne dozvoljavaju, ali da kad je s tuženicom potpisao da svakome od njih pripada pola njegove zarade, da to ima isti učinak kao da je on (tužitelj) svoja prava iz tog sporazuma prenio na tuženicu

- na upit je li u pogledu sadržaja sporazuma iz 2012. smatrao da tuženici pripada pola njegove zarade, tužitelj je iskazao da on ne zna kako to ide prema zakonu, ali da smatra da kad netko dođe s novim mužem i s njim dobije dijete, da to prestaje

- da je tuženica za njega obavljala neke menadžerske poslove, u razdoblju od potpisivanja sporazuma 2012. te da se radilo reklamama za sok Juicy i za pelene Pampers te da je osim toga tuženica završila neke pregovore koji su već bili u tijeku te da je od tih poslova tuženica sebi uzela 50% zarade; da mora dodati da je on zbog toga imao problema sa svojim menadžerima jer da to ne smije raditi, no da je uz neko moljenje uspio "da to prođe" te da zaista ne zna u kojem su periodu obavljani ti poslovi i da se ne sjeća točno koliko je bila vrijednost tih poslova - Pampers 55-60 tisuća EUR, dok za "JUICY" ne zna koliko, ali više od toga te da misli da je on ispostavljao račune za te poslove, budući da su "Pampers" i "Juicy" rađeni u Hrvatskoj i da tuženica nikad nikome nije ispostavila nikakav račun za menadžerske usluge, zato što ona nije bila njegov menadžer

- na upit je li ispunio svoju obvezu iz ugovora o ustupu potraživanja od 01.12.2020. (list 789-793) te ako jest, zašto je to učinio ako mu je tuženica bila dužna novac, tužitelj je iskazao da je on ispunio obvezu plaćanja 550 tisuća EURA tuženici, zato što je to bio jedini način da on proda stan te da se radi o tome da je tuženica posudila novac njegovom trgovačkom društvu FUNKY CITY d.o.o., koje se upisalo na njegov stan, pa da je on morao vratiti taj novac, kako bi taj stan mogao prodati

- da ga je do 2016. zastupala agencija Iona Tiriaca, a počevši od 2016. ga zastupa STARWINGS SPORT te da nema saznanja o tome je li tuženica imala nešto s potonjom agencijom, a ako jest, da to nije imalo veze s njim te

- da su se s računa u Monaku plaćali apsolutno svi troškovi življenja njegovog i tuženice te njihove djece.

16. Ugovor o zajmu uređen je odredbom čl. 499. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (ZOO), prema kojoj se zajmodavac obvezuje predati zajmoprimcu određeni iznos novca ili određenu količinu drugih zamjenljivih stvari, a zajmoprimac se obvezuje vratiti mu poslije stanovitog vremena isti iznos novca, odnosno istu količinu stvari iste vrste i kakvoće. Ugovor o zajmu je konsenzualni, dvostranoobvezni, kauzalni i neformalni pravni posao, koji može biti naplatan, a može biti i besplatan. On nastaje u trenutku kada se stranke suglase o njegovim bitnim sastojcima (čl. 247. ZOO), a dva bitna sastojka ugovora o zajmu, koja kod sklapanja tog ugovora moraju biti kumulativno (istodobno) ispunjena su:

– predmet zajma pri čemu, kod novčanog zajma, iznos koji se u zajam daje mora biti određen ili odrediv te

- rok povrata, odnosno vrijeme trajanja zajma.

16.1 Navedeno znači sljedeće: da bi ugovor o zajmu bio sklopljen, zajmoprimac se mora obvezati, prilikom sklapanja ugovora o zajmu, u određenom roku, ili nakon određenog vremena, izvršiti povrat određenog ili odredivog iznosa zajma zajmodavcu, a taj određeni ili odredivi iznos novca u trenutku zaključenja ugovora o zajmu zajmodavac se obvezuje predati zajmoprimcu, na raspolaganje, do ugovorenog roka vraćanja.

16.2 Nadalje, govor o zajmu neformalan je pravni posao koji može biti sklopljen i usmeno (čl. 286. st. 1. ZOO), a volja za sklapanje takvog ugovora može se izjaviti riječima, uobičajenim znakovima ili bilo kojim ponašanjem iz kojeg se sa sigurnošću može zaključiti o njezinu postojanju i sadržaju (čl. 249. st.1. ZOO).

16.3 Primjena odredbe čl. 286. st.1. ZOO i čl. 249. st.1. ZOO na bitne sastojke ugovora o zajmu, izložene pod točkom 16. i 16.1. ovog obrazloženja, znači da je za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva po osnovi ugovora o zajmu odlučan sadržaj ugovora koji su stranke sklopile te da nije dovoljna sama predaja novca tuženici. Kada se navedeno primijeni na ovaj parnični predmet, proizlazi da između stranaka nesporna činjenica da je tuženica podizala novac sa zajedničkog računa parničnih stranaka u monegaškog banci te s tužiteljevog računa u Zagrebačkoj banci d.d., čak i pod pretpostavkom da se radilo o novcu koji pripada isključivo tužitelju (kao što to tužitelj tvrdi, a što tuženica osporava), nije dovoljna za zaključak da je između stranaka zaključen ugovor o zajmu, već je odlučno je li tužitelj tuženici određeni ili odredivi iznos novca predao na raspolaganje, uz istovremeno ugovorenu obvezu vraćanja istoga u ugovorenom roku. Prema ocjeni ovoga suda, navedeno ne proizlazi iz gore izloženog tužiteljevog iskaza. Naime, causa zajma davanje je zajmoprimcu određenog iznosa novca, koji iznos treba biti određen ili odrediv, uz istovremeno ugovorenu obvezu vraćanja primljenog u ugovorenom roku, a tužitelj je iskazao da je je s tuženicom dogovorio da ona može s računa u monegaškoj banci "uzimati za djecu koliko njima

treba" te da je tuženica, protivno takvom dogovoru parničnih stranaka, s tog računa "prebacivala za sve što njoj u životu treba i nakon prestanka braka parničnih stranaka", a što je tužitelj pasivno promatrao kroz razdoblje od pet godina – od 2016. do 2021. te nadalje da tuženica nije znala da on (tužitelj) vidi kolike iznose novca tuženica prebacuje sa zajedničkog računa u monegaškoj banci na svoj račun u Zagrebačkoj banci d.d. jer da tuženica nije znala da on (tužitelj) ima punomoć na njezinom računu u ZABI d.d. Iz navedenoga iskaza tužitelja proizlazi da je tuženica samovlasno prisvajala iznose novca, a ne da su parnične stranke ugovorile da iznos koji tuženica prebacuje na svoj račun u ZABI d.d., preko iznosa dostatnog za potrebe zajedničke djece parničnih stranaka, predstavlja zajam u smislu odredbe čl. 499. st.1. ZOO. Naime, iznosi koje je tuženica podizala s računa u monegaškoj banci prema tužiteljevom iskazu, nisu bili ni između stranaka unaprijed određeni, kao niti odredivi iznosi za koje je između stranaka bilo ugovoreno (usmeno dogovoreno) da ih je tuženica u određenom roku dužna tužitelju vratiti, već je tužitelj iskazao da se radi o iznosima koje je tuženica neovlašteno prisvajala, što u građanskopravnom smislu predstavlja stjecanje bez osnove. Da bi se radilo o ugovoru o zajmu, iznos zajma treba biti određen ili odrediv, a da ta pretpostavka nije ispunjena proizlazi iz tužiteljevog iskaza izloženog gore, pod točkom 15.8 i 15.9 i 15.10 ovog obrazloženja, kao i iz tužiteljevog iskaza (suprotnog ranijem dijelu iskaza da je pet godina pasivno promatrao kako tuženica diže prekomjerne iznose s računa u monegaškoj banci) da je, kad je primijetio da tuženica novac s računa u Monaku prebacuje na račun tuženice u ZABI, puno puta pitao tuženicu zašto to radi, na što mu je ona odgovarala "da prebacuje novac za neke svoje potrebe, pa eto". Prebacivanje unaprijed između stranka neodređenog iznosa ne može se okvalificirati kao pozajmljivanje, jer iznosa zajma treba biti zajednički ugovoren, unaprijed, između zajmodavca i zajmoprimca.

16.4 Nadalje, kao razlog iz kojeg je "pet godina gledao" kako tuženica prebacuje novac u iznosima koji premašuju potrebe njihove zajedničke djece, tužitelj je naveo "ali ajde, bili smo formalno u braku, pa sam ja to pustio", a nakon razvoda braka zato što je s tuženicom imao "vrlo specifičnu situaciju" i bili su u dobrim odnosima, da je tuženica tražila da joj pomogne financijski i on joj je pomogao, računajući da će mu ona taj novac vratiti. Iz izloženog tužiteljevog iskaza slijedi da je tužitelj dopuštao tuženici da prebacuje novac za koji je znao da joj ga nije dužan platiti, kao i da u razdoblju kada je tuženica, prema tužiteljevom iskazu, prebacivala iznose u visini preko dogovorenih (odredivim prema opsegu potreba zajedničke djece parničnih stranaka), između stranaka nije bio ugovoren rok vraćanja, a rok vraćanja bitan je sastojak ugovora o zajmu. Osim što je sud vezan činjeničnim tvrdnjama stranaka, na kojima stranke temelje svoj zahtjev, a tužitelj u ovoj parnici tvrdi da je tuženici novac pozajmio, slijedom tužiteljevog iskaza da je tuženici pomagao, iako je bio svjestan da to nije dužan činiti, tužitelj nema pravo na vraćanje tako po tuženici bez osnove stečenih iznosa, na temelju odredbe čl. 1112. st.1. i čl. 1114. ZOO. Naime, odredbom čl. 1112. st.1. ZOO propisano je da tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako je zadržao pravo na povrat (a koja pretpostavka treba biti ispunjena u trenutku prelaska imovine s osiromašene na stjecanjem bez osnove obogaćenu stranku, a iz tužiteljevog iskaza ne proizlazi da je ta pretpostavka ostvarena, jer je tužitelj iskazao da je pasivno promatrao kako tuženica neovlašteno s njegovog računa podiže novac te da ona nije znala da on njezino takvo ponašanje

promatra, gledajući promet po njezinom računu u domaćoj banci, na koji je bio opunomoćen – dakle, da nije upozorio tuženicu da zadržava pravo na povrat), ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta (što isto tako ne proizlazi iz tužiteljevog iskaza). Nadalje, odredbom čl. 1114. ZOO propisano je da se ne može zahtijevati povrat onoga što je dano na ime ispunjenja neke naravne ili moralne obveze. U pogledu tužiteljevog iskaza da je to "bila dobra volja da joj (tuženici) pomognem kad me pitala da joj pomognem" te da se pomagati može na način da se nekome da pozajmica, treba reći da je potonje točno, no za pravnu kvalifikaciju pomaganja kao pozajmice u smislu odredbe čl. 499. st. 1. ZOO, u trenutku pomaganja davanjem pozajmice zajmoprimac i zajmodavac se trebaju sporazumjeti o iznosu koji se daje u zajam, koji mora biti određen ili odrediv te o roku povrata, a analizirajući iskaz tužitelja ovaj sud zaključuje da te pretpostavke nisu ispunjene.

16.5 Nadalje, u pogledu ocjene je li između stranaka bio zaključen ugovor o zajmu, treba reći i da iz tužiteljevog iskaza, izloženog pod točkama 15.5., 15.6. te 15.9 ovog obrazloženja ne proizlazi da je između stranaka bio ugovoren rok vraćanja, a što je bitan sastojak ugovora o zajmu. Naime, osim što je tužitelj iskazao da je "računao" na to da će mu tužiteljica novac vratiti (točka 15.5), tužitelj je iskazao da je ovu parnicu pokrenuo (ne zato što se navršio između stranaka ugovoreni rok vraćanja iznosa za koji u tužbi tvrdi da ga je tuženici pozajmio, odnosno zbog dospijeća obveze tuženice u skladu s između stranaka zaključenim ugovoru o zajmu) zato što je tuženica prekinula komunikaciju s njim. Isto – nepostojanje određenog, ugovorenog roka vraćanja zajma proizlazi i iz tužiteljevog iskaza o događaju koji ga je potaknuo na podnošenje ove tužbe, izloženog u točki 15.9 ovog obrazloženja, kao i iz tužiteljevog iskaza da se s tuženicom puno puta dogovarao o vraćanju novca te da mu je tuženica rekla da će mu novac vratiti "od prodaje ove zemlje u Dubrovniku pa negdje do 2021. godine, tako nešto". "Negdje do 2021. godine, tako nešto" ne može se okvalificirati kao ugovoreni rok vraćanja iznosa za koji tužitelj u tužbi navodi da ga je tuženici pozajmio, jer tužitelj ne navodi da je između stranaka bilo dogovoreno (ugovoreno) da se tuženica obvezala do određenog roka prodati nekretninu ("zemlju") u Dubrovniku, pa da bi istekom tog roka dospjela obveza tuženice kao zajmoprimca.

17. Iako bi slijedom izložene analize tužiteljevog iskaza proizlazio zaključak da između stranaka nije bio zaključen ugovor o zajmu, nije sporno da postoji naznaka „pozajmica” u opisu bankovne transakcije u iznosu od 454.538,46 EUR, koja predstavlja indiciju da tužitelj tuženici jest pozajmio određeni iznos novca.

17.1 Glede navedenog iznosa, za koji tužitelj navodi da mu ga je tuženica vratila u ispunjenju svoje obveze zajmoprimca, tuženica je iskazala da je svrhu tako upisala isključivo jer joj je tužitelj rekao da to napiše iz poreznih razloga, a ne jer je doista bila zajmoprimac.

17.2 Činjenice u pogledu izloženih suprotnih navoda stranaka o tome što potvrde o prometu po računima, odnosno bankovni izvadci dokazuju (pri čemu tužitelj tvrdi da se radilo o pozajmici, a tuženica da se radilo o složenom međusobnom financijskom odnosu stranaka, koji nema obilježja ugovora o zajmu) ovaj sud ne može sam utvrditi, jer nema stručno znanje za ocjenjivanje financijskih isprava koje se nalaze u spisu. Stoga je određeno izvođenje dokaza financijskim vještačenjem, po stalnom sudskom

vještaku Zrinku Ručeviću. Naime, tek po provedenom financijskom vještačenju, kojim bi se utvrdili tijekovi novca na zajedničkom računu u Monaku, kao i na računima parničnih stranaka u domaćim bankama, te izvori sredstava i svrha raspolaganja novcem, ovaj sud bi mogao sa sigurnošću zaključiti i o prethodnom pitanju – je li novac na zajedničkom računu u Monaku bio isključivo tužiteljev ili rezultat zajedničkog poslovnog pothvata parničnih stranaka, kao što to tvrdi tuženica, a od čega izravno ovisi može li se uopće raditi o zajmu (jer se novac ne može pozajmiti od samoga sebe, a tuženica tvrdi da se radi ne samo o tužiteljevom, nego i o njezinom novcu), kao i ocijeniti međusobno suprotne iskaze stranaka je li iznos naznačen kao pozajmica predstavljao vraćanje zajma, kao što to tvrdi tužitelj, a osporava tuženica.

17.3 Radi dokazivanja osnove i visine utuženog potraživanja, tužitelj je predložio da vještak izračuna:

- koliko je ukupno novčanih sredstava sa zajedničkog računa otvorenog u Monte Carlu (valute EUR, USD, GBP, CHF) isplaćeno tuženici na njezine račune i to na broj računa HR3623810093297011215, na broj računa HR3523600003237734028 te na broj računa HR9523600003236417628

- koliko je ukupno novčanih sredstava sa računa tužitelja otvorenog u Zagrebačkoj banci d.d. isplaćeno tuženici na njezin račun broj HR9523600003236417628, HR3623810093297011215 i HR3523600003237734028

- koliko je ukupno novčanih sredstava sa zajedničkog računa otvorenog u Monte Carlu (valute EUR, USD, GBP, CHF) uplaćeno na ime: (majka tuženice, ime ispušteno kao nepotrebno), GRAND AUTO d.o.o., AZ.AGR.IL PRETAIO, CCS MONETIQUE CMC CIC, DR. JOSEPH DJIMJADI, COMPTE A COMPTE, LOEWE ITALIA SPA, LEVIN S SWISSLOGISTICS, ERES MUNCHEN, KONGOVA GARAZA d.o.o., KONGOZA GARAZA d.o.o., SWISS BIOHEALTH AG, STEVEN HARRIS Architects llp, AMERICAN INTERNATIONAL SCHOOL, POSTAGE EXPENSES DHL; za što tužitelj tvrdi da je predstavljalo pozajmicu tuženici

- koliko je ukupno novčanih sredstava uplaćeno sa računa tuženice na račun tužitelja otvorenog u Zagrebačkoj banci d.d.

- kolika je ukupna razlika između ukupno uplaćenih novčanih sredstava sa zajedničkog računa otvorenog u Monte Carlu i s računa tužitelja otvorenog u Zagrebačkoj banci d.d. na račune tuženice i u korist tuženice i ukupno uplaćenih novčanih sredstva s računa tuženice na račun tužitelja otvorenog u Zagrebačkoj banci d.d.

17.4 Nakon što je predložio sudu davanje izloženog zadatka vještaku, tužitelj je i sam naveo da ako vještak smatra da mu je radi boljeg razjašnjenja potrebna dodatna dokumentacija, da se tužitelj obvezuje po njegovom zahtjevu istu dostaviti.

17.5 Vještak Zrinko Ručević preuzeo je 26. kolovoza 2025. predmet radi izrade nalaza i mišljenja, no 9. prosinca 2025. vještak je vratio ovome sudu spis, bez izrađenog nalaza i mišljenja, ujedno izvijestivši sud da je ustanovio da u spisu nedostaju isprave potrebne za odgovaranje na zadatak koji je ovaj sud dao vještaku (prema u cijelosti prihvaćenim prijedlozima obiju parničnih stranaka) te da je stoga vještak od parničnih stranaka zatražio isprave potrebne za izradu nalaza i mišljenja,

no da tužitelj takvom njegovom zahtjevu nije udovoljio, pa da stoga nije u mogućnosti izraditi nalaz i mišljenje u ovom parničnom predmetu. Vještak je u spis dostavio svoj dopis punomoćniku tužitelja (list 1662 spisa), kojim je od njega zatražio dostavljanje potrebnih isprava. U daljnjem tijeku postupka, tužitelj se očitovao podneskom u kojem je izrazio svoje neslaganje sa stalnim sudskim vještakom za financije u pogledu činjenice koje isprave su vještaku potrebne za izradu nalaza i mišljenja (navodeći da je nejasno zašto vještak za financije smatra da je za izradu nalaza i mišljenja potrebno dostaviti cjelokupan promet po računima tužitelja - podnesak od 26. veljače 2026. – list 1670 spisa). Vještak je potom u svojem dopisu od 22. travnja 2026. (list 1677) pojasnio razloge iz kojih su mu je za izradu nalaza i mišljenja potrebne isprave koje tužitelj nije dostavio, na što je tužitelj ponovno ustvrdio (raspravni zapisnik s ročišta 22. travnja 2026.) da se u spisu nalaze sve isprave potrebne za izvođenje dokaza vještačenjem, da će dostaviti isprave ako vještak smatra da iste u spisu nedostaju te da smatra da vještak nije dobro pregledao i analizirao isprave u spisu i da predlaže da sud pozove vještaka da preuzme spis i izradi nalaz i mišljenje na temelju isprava koje se već nalaze u spisu te da ako vještak "ne želi vještačiti" u ovom predmetu, pa predlaže sudu da odredi drugog vještaka.

17.6 Izloženo tužiteljevo nepostupanje da na zahtjev vještaka dostavi vještaku potrebne isprave (pri čemu je vještaka na to da isprave zatraži izravno od stranaka ovlastio ovaj sud, iz razloga ekonomičnosti postupka), kao i tužiteljevo polemiziranje sa stalnim sudskim vještakom za financije u pogledu činjenice koje su isprave potrebne za izvođenje dokaza financijskim vještačenjem (za što je stručnjak vještak, a ne tužitelj); pozivanje vještaka da ponovno pregleda spis te očitovanje da će dostaviti isprave ako neka potrebna isprava nedostaje nakon što vještak još jednom pregleda spis, ovaj sud prema svojem uvjerenju (čl. 233. st.5. ZPP) ocjenjuje uskraćivanjem isprava potrebnih za vještačenje. Nadalje, zahtjev tužitelja da vještak ponovno pregleda spis i ponovno zatraži od tužitelja isprave ako i dalje bude smatrao da neka od njih nedostaje, ovaj sud ocjenjuje usmjerenima na odugovlačenje postupka, odnosno na pokušaj zlouporabe procesnih ovlaštenja, što je sud dužan spriječiti. Stoga je ovaj sud odustao od izvođenja dokaza financijskim vještačenjem.

18. Slijedom gore izložene analize iskaza tužitelja (istinitost kojega nije potrebno ocjenjivati jer iz gore izložene analize tužiteljevog iskaza, i pod pretpostavkom da je tužiteljev iskaz u cijelosti istinit, iz istoga ne proizlazi da je između stranaka zaključen ugovor o zajmu u smislu odredbe čl. 499. st.1. ZOO) kao i ocjenjivanjem činjenice da je tužitelj nedostavljanjem potrebnih isprava onemogućio izvođenje dokaza vještačenjem, primjenom pravila o teretu dokazivanja (čl. 221.a ZPP), ovaj sud zaključuje suprotno tvrdnji tužitelja – da između stranaka nije bio zaključen ugovor o zajmu te da stoga ne postoji obveza tuženice vraćanja iznosa zatraženog tužbenim zahtjevom, za koji zahtjev tužitelj u ovom postupku nije dokazao ni osnovu, niti visinu. Stoga je odlučeno kao pod točkom I./ izreke ove presude.

19. Budući da slijedom svega izloženoga tužitelj, na kojemu je teret dokazivanja (čl. 7. st.1. ZPP), nije dokazao osnovu ni visinu tužbenog zahtjeva, nije potrebno ocjenjivati iskaz tuženice. Nadalje, iz razloga ekonomičnosti postupka ovaj sud je odustao od izvođenja dokaza saslušanjem svjedoka. Naime, bez izvođenja dokaza financijskim vještačenjem (a što je tužitelj, kao što je gore izloženo, u ovom postupku onemogućio) odnosno ocjenjivanjem samo iskaza svjedoka i stranaka, zasebno, kao i u njihovoj

međusobnoj povezanosti, a bez ocjenjivanja istih u povezanosti s rezultatima financijskog vještačenja (čl. 8. ZPP), prema ocjeni ovoga suda nije moguće u potpunosti utvrdio činjenično stanje te sa sigurnošću zaključiti o svim između stranaka spornim činjenicama, navedenima pod točkom 9.1 ovog obrazloženja, pa je ovaj sud o tužbenom zahtjevu zaključio primjenom pravila o teretu dokazivanja (čl. 221.a ZPP).

20. O trošku parničnog postupka odlučeno je na temelju odredbe čl. 154. st.1. i čl. 155. ZPP. Tužiteljici je priznat trošak zastupanja po punomoćnicima odvjetnicima i to za sastavljanje za sastavljanje odgovora na tužbu i podnesaka od 01.06.2023., 03.07.2024., 30.12.2024., 22.07.2025. - po 9230 bodova prema Tbr. 8/1 OT te za sastavljanje podnesaka od 18.08.2026., 08.10.2025., 11.02.2026. – po 100 bodova prema Tbr 8/2 OT, za zastupanje na ročištu 14.03.2024. – 50 bodova prema Tbr 9/5 OT, na ročištu 13.06.2025. – 4615 bodova prema Tbr. 9/2 OT te na ročištima 17.07.2025. i 22.04.2026. – po 9230 bodova prema Tbr 9/1 OT, što iznosi ukupno 69575 bodova, odnosno 139.150,00 EUR te uvećano za PDV ukupno 173.937,50 EUR, pa je stoga rješenjem sadržanim pod točkom II./ izreke ove presude tuženici dosuđen trošak parničnog postupka u navedenom iznosu zakonskom zateznom kamatom počevši od dana donošenja ove presude pa do isplate.

21.1 Tuženici nije priznat zatraženi trošak zastupanja na ročištu 18.10.2023. jer je to ročište nije suštinski održano u smislu da bi se raspravljalo bilo o meritornim, bilo o procesnim pitanjima, jer je sud obustavio rad na predmetu zbog zahtjeva tuženice za izuzeće suca, koji zahtjev je odbijen (list 595-597 spisa), pa se stoga radi o trošku koji je tuženica sama prouzročila te stoga ne može pasti na teret suprotne strane (arg. iz čl. 156. st.1. ZPP); podnesaka od 01.03.2024., od 27.05.2024. i od 06.03.2026. jer se ti podnesci ne nalazi u spisu; podneska do 24.07.2025. jer u tom podnesku tuženica dopunjava navode iz podneska od 22.07.2025., za koji joj je trošak priznat te propuštanje tuženice da sve navode iz podneska od 24.07.2025. iznese u podnesku od 22.07.2025. ne može pasti na teret suprotne strane (čl. 156. st.1. ZPP)

20.2 Budući da je u cijelosti izgubio parnicu, rješenjem sadržanim pod točkom III./ izreke ove presude odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troška parničnog postupka.

U Zagrebu, 28. svibnja 2026.

Sutkinja:
Katarina Jukić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila,
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano putem ovog suda, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA

1. Tužitelju po pun
2. Tuženici po pun

Broj zapisa: **9-30888-b4a5d**

Kontrolni broj: **06a0b-0202c-8db2c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.